

otázkou pravosti dotyčných podpisů se zabývati, stížnost netvrdí a blíže nerozvádí.

Pokud stížnost namítá, že aspoň Antonín Ž. nebyl legitimován k rekursu, ježto není ani stranou, ani zmocněncem strany, dlužno podotknouti, že úřad pro nedostatek legitimace pouze jednoho ze st-lů nebyl by býval oprávněn odepřítí věcné rozhodnutí.

Mimo to jmenovaný je zapsán v seznamu podpachtýřů, připojeném k pachtovní smlouvě z 25. září 1919 a v řízení jako strana vystoupil, aniž st-l legitimaci jeho popřel, není tedy nezákonné, když úřad legitimaci jeho uznal — — — — —

Č. 2474.

Policejní řízení trestní: I. Civilní správa Podkarpatské Rusi jest oprávněna rozhodovati v trestních věcech policejních na místě ministerstva vnitra. — II. Skutková podstata přestupku vl. nař. č. 644 Sb. ex 1919 o obchodu s cizími platidly je dána také tehdy, převezme-li osoba k obchodu s cizími valutami neoprávněná cizozemské valuty od osoby jiné a buď si je podrží anebo je druhé osobě opět vrátí.

(Nález ze dne 9. června 1923 č. 10.033).

V ě c: Mojžíš K. a Petr Ch. v H. (adv. Dr. Oldřich Wenzel z Mělníka) proti civilní správě Podkarpatské Rusi v Užhorodě stran odsouzení pro přestupek předpisů o obchodu s cizími platidly.

V ý r o k: Stížnost Petra Ch. odmítá se jako nepřipustná, stížnost Mojžíše K. se zamítá jako bezdůvodná.

N á l e z e m: Nálezem služnovského úřadu ve Volovoje z 28. prosince 1920 byl Mojžíš K. uznán vinným, že se zabýval pokoutným obchodem cizozemskými platidly a odsouzen ve smyslu Šu 3, odst. 2 a Šu 21, odst. 2, 3 a 5 nař. vlády z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb. k peněžité pokutě 10.000 K a k vězení 2 měsíců; 360 amerických dolarů prohlášeno za propadlé ve smyslu Šu 21, odst. 3 cit. nař.; v nálezu poukázáno k tomu, že průvodním řízením bylo zjištěno, že K. se zavázal postaviti dřevěný domek Petru Ch. a že za výstavbu celého domku obdržel 360 amerických dolarů, což patrně ze smlouvy samé a z výslovného doznání K. a z výpovědi Ch-ovy.

Nález tento byl županským úřadem jako II. stolicí a žal. úřadem jako III. stolicí potvrzen.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané Mojžíšem K. a Petrem Ch. uvážil nss toto:

Dle obsahu administrativních spisů se Petr Ch. nezúčastnil nijak řízení, nebyl ani odsouzen, ani nevstoupil v řízení jako poškozený; žal. úřad nevydal tudíž v jeho záležitosti žádného rozhodnutí, záležitost jeho nebyla v pořadí instancí vyřízena, slušelo proto stížnost jeho dle Šu 5 zák. o ss jako nepřipustnou odmítnouti.

St-l Mojžíš K. v první řadě namítá, že žal. úřad nebyl příslušným k rozhodování, nýbrž ministerstvo vnitra.

Námítka tato není odůvodněna. Dle uherského policejního trestního řádu jest ovšem v řízení o přestupcích náležejícím k působnosti úřadů správních příslušným k rozhodování ve III. stolici ministerstvo vnitra.

Civilní správa pro Podkarpatskou Rus zřízená jest však souborem expositur jednotlivých ministerstev. Když tedy tato civilní správa — správně příslušný referát — o odvolání z trestního nálezu rozhodla, dlužno toto rozhodnutí hodnotiti stejně jako rozhodnutí ministerstva vnitra.

St-I dále vytýká, že rozhodnutí III. stolice vůbec neobdržel, že byl pouze zpraven o tom, že odvolání bylo zamítnuto, že s ním důvody vůbec nebyly sděleny; nedostatkem tím byla mu vzata možnost přezkoumati, z jakých důvodů odvolání bylo zamítnuto, a zda navrhané důkazy byly provedeny.

Ze spisů správních vychází, že r o z h o d n u t í III. stolice bylo sice st-li sděleno cestou prohlášení, tedy jedním ze způsobu, které uvádí předpis § 164 policejního trestního řádu.

Okolnost, zdali rozhodnutí to bylo zvlášť odůvodněno a zdali důvody ty byly se st-lem sděleny, nepadá na váhu, poněvadž provedení stížnosti svědčí o tom, že st-I věděl, jakým činem byl uznán vinným a z jakých důvodů, na obranu svou uvedl vše, co vůbec bylo možno, tudíž vytýkaným opomenutím, pakli skutečně nastalo, ve svém hájení nebyl zkrácen.

Nelze také seznati podstatnou vadu řízení v postupu, že důkazy st-lem nabídnuté nebyly provedeny, poněvadž důkazy ty nabídnuty byly o okolnostech vedlejších, které shora uvedenou skutkovou podstatu nemohou vyvrátiti nebo beztrestnost její přivoditi. Skutková podstata, kterou st-I byl uznán vinným, zjištěna byla výpovědi Petra Ch. a st-le, pak listinou o smlouvě, mezi oběma uzavřené a není sporná.

Pokud jde o právní posouzení její neshledal nss, že na ni byl upotřeben zákon, který se na ni nehodí, neboť ve smyslu cit. nařízení z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb. jest obchodem s cizími valutami každý převod jich s osoby na osobu a činem trestním každý takový převod, u něhož není jednou ze smluvních stran oprávněná banka, ústav nebo firma. St-I převzav od Petra Ch. 380 amerických dolarů převedl na sebe věc, jakou dle předpisu na sebe převésti nesměl. Tím, že peníze ty převzal a buď podržel nebo Petru Ch. vrátil — aniž je oprávněné osobě — bance — nabídl — disponoval s penězi těmi proti účelu, jaký sleduje citované nařízení — totiž účelu, aby stát měl možnost kontroly dispozice s cizími valutami.

Též námítka proti výši trestu není odůvodněnou, neboť trest vyměřený nepřesahuje meze vyměřené zákonem.

Stížnost jest tudíž ve všech směrech neodůvodněna, pročež byla zamítnuta.

Č. 2475.

Vyvlastnění. — Stavební ruch: * Úřad vyvlastňovací může podle § 7, odst. 2 zákona o stavebním ruchu pokračovati pouze tehdy, když nález vyvlastňovací byl vydán a nabyl moci práva. Dohoda